

Forfatter: Bagger, Carl

Titel: Udrag fra MIN BRODERS LEVNET

Citation: Bagger, Carl: "Udvalgte Skrifter", i Bagger, Carl: *Udvalgte Skrifter*, udg. af OSKAR SCHLICHTKRULL , 1928, s. 16. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bagger01val-shoot-idm140621538375232/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

bliver den hvide Maane for mit Blik til en brandrød Sol. Det er da ikke mig selv der taler; et fremmed Væsen lægger Ord paa min Tunge, som mit eget Jeg fralægger mig. Tro ikke, Cornelius, tro for Guds Skyld ikke, hvad jeg siger i hine usalige Øieblikke, thi Usandfærdigheden sidder paa min Læbe. Tro det ikke, lov mig blot det, lov mig det, og min Taknemlighed skal være grændseløs.«

Min Fader var stærkt bevæget, imidlertid trøstede Corneliuses milde Tale ham nogenlunde og han fortsatte sin Fortælling noget roligere.

»Mig selv ikke bevidst, styrtede jeg mig ud efter hende,« sagde han, »men da jeg var kommen ud i Vandet, vidste jeg ikke længer, hvorfor jeg var sprunget ud. Skibsfolket var imidlertid bleven opmærksom som paa den Støien; jeg ved selv ikke hvad jeg skreeg, men de forsikkrede mig, at de havde hørt nogle gjennemtrængende Skrig, som af en Qvindestemme. Jeg svømmede til Land og styrtede bevidstløs til Jorden paa den saakaldte »lange Linie.« Her fandt man mig om Morgenen og man bragte mig til Toldbod-Viinhuus, hvor jeg opvaagnede og saae mig omgivet af en Læge og to Politibetjente. Jeg styrtede op og tænkte mig om; efterhaanden kom den svundne Nats Begivenheder for mit indre Øie. Jeg forbigaaer Politieforhørene; jeg forbigaaer det frygtelige Oprin, da man pludselig førte mig ind i en Stue, hvor min stakkels Fanny laae livløs udstrakt paa en Baare; en Vandplante havde slynget sig ind mellem hendes sorte Haar. Denne grønne Krands i Forening med hendes hvide Natdragt mindede mig om hin glade Dag, da hun blev min Brud. Her laae da død og kold den, som paa Jorden havde elsket

mig inderligst; fjern fra sit kjære Asien, fra Slægt og Venner fandt hun en tidlig Grav i de kolde Vande og — jeg var den usalige Aarsag til hendes Død.« —

Cornelius hørte med stor Sindsbevægelse paa min Faders Fortælling og spurgte ham derpaa, hvilke Tjenester han i dette Tilfælde kunde yde ham. Min Fader svarte: »mange og store Tjenester. Kan det undre Dig, at min mørke Øieblikkes Antal har formeret sig? Jeg har kjøbt det store Gods, »Høierup,« i det nordlige Sjælland, kom og besøg mig, jeg trænger til Adspredelse. Naar der er Nogen hos mig, er det bedre med mig. O kunde jeg tilbagekjøbe hende fra Elysium, Cornelius, jeg sværger Dig til, jeg vilde give alt mit Guld, al min Rigdom; jeg vilde blive til en Bonde, gaae bag Ploven og fælde Glædestaarer. Dog, hvorfor stedse tænke paa og tale om een og samme Gjenstand? Vil Du komme ud til mig?«

Cornelius lovede det, hvis han maatte tage sin Broderdatter med sig, en Anmodning hvori min Fader øieblikkelig indvilligede. —

Min Faders Gaard, Høierup, laae paa den nordlige Kyst af Sjælland. Det var en meget gammel Herregaard, omgivet af Grave, hvis Vand dog aldrig var rigtig klart; oprindelig var den nok bygget af en Sørover. Smaa Taarne stode paa alle Fløiene af Gaarden; en uhyre Lade, bygget af store, firkantede Kampestene var det Første, som faldt En i Øiet, naar man kjørte ind ad den store Steenport med de underlige gamle Forziringer. Paa Laden var indhugget med Jernbogstaver: Axel Arnfeldt, 1647. Umiddelbart fra Hovedbygningen kunde man gaae ned i Haven; Viinranker og Ferskentræer beklædte Murene,